

Sygn. akt V KO 72/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **A. S.**

skazanej z art. 177 § 2 k.k. i innych

rozpoznając w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 15 grudnia 2015 r.,

wniosek skaranej

o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w Gorzowie

Wielkopolskim, sygn. akt II K 143/12, zakończonej prawomocnie wyrokiem Sądu

Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 18 marca 2014 r., sygn. akt II AKa 231/13,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 10 października 2013 r., sygn. akt II K 143/12, A. K. została skazana za popełnienie 4 przestępstw, a to: a) z art. 177 § 2 k.k. oraz b) art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 2005 r. w zw. z art. 12 k.k., nadto c) z art. 59 ust. 1 tej ustawy w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a także d) z art. 62 ust. 2 przywołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Po rozpoznaniu apelacji obrońcy A.S., Sąd Apelacyjny w Szczecinie, wyrokiem z dnia 18 marca 2014 r., sygn. II AKa 231/13, częściowo zmienił zaskarżone orzeczenie.

W dniu 15 października 2015 r. skazana złożyła do Sądu Apelacyjnego w Szczecinie własnoręcznie sporządzony i podpisany wniosek o wznowienie

postępowania prawomocnie zakończonego wskazanym wcześniej wyrokiem tegoż Sądu. We wniosku tym domaga się wznowienia postępowania „w zakresie dotyczącym art. 65 § 1 k.k.” i „uchylenia z treści orzeczenia kwestii dotyczącej art. 65 § 1 k.k.”. Na uzasadnienie swego wystąpienia wskazała, że jest ona osobą pierwszy raz karaną, a „zaostrenie wynikające z art. 65 § 1 k.k. uniemożliwia jej korzystanie w pełni z profitów osoby pierwszy raz skazanej” oraz że „sumiennie wywiązała się z obowiązków dotyczących spłaty należności zasądzonych przez Sąd”. Wniosek ten został przekazany Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Podkreślić od razu trzeba, że wniosek o wznowienie prawomocnie zakończonego postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Wznowienie postępowania może zaś nastąpić jedynie w oparciu o ściśle określone podstawy, które zostały wyliczone w art. 540, 540a, 540b i art. 542 § 3 k.p.k.

Przepis art. 545 § 3 k.p.k. przewiduje wyraźnie, że sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, obrońcy czy pełnomocnika, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Powyższe oznacza zatem, że sąd jest zobligowany do odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie, gdy został on sporządzony i podpisany osobiście przez skazanego, bez potrzeby wzywania do usunięcia jego braków formalnych w postaci sporządzenia i podpisania przez uprawniony podmiot, jeżeli już z samej treści tegoż wniosku wynika jego oczywista bezzasadność.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego zasadnie wskazuje się, że w toku postępowania, o którym mowa w art. 545 § 3 k.p.k., nie dochodzi więc do merytorycznego rozpoznania wniosku, ani do badania jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia, ale do badania wniosku o charakterze *quasi* formalnym, wstępnym, choć pod kątem hipotetycznej możliwości wznowienia (zob. np. postanowienia SN: z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, LEX nr 1812335, czy też z dnia 6 października 2015 r., V KO 56/15, niepubl.). Słusznie też wywodzi się, że dla konieczności zastosowania omawianej tu konstrukcji procesowej decydujące znaczenie ma sama treść wniosku o wznowienie. Jego oczywista

bezzasadność wynikać może również z tego, że nie wskazano w nim na podstawy wznowienia przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie podano jakiegokolwiek podstawy wznowienia postępowania (zob. np. przywołane wcześniej postanowienie SN z dnia 25 września 2015 r.).

Powracając na grunt niniejszej sprawy uznać trzeba, że wniosek skazanej o wznowienie postępowania jest bezzasadny w oczywistym stopniu. Nie wskazuje on bowiem na jakąkolwiek argumentację, która mogłaby być rozpatrywana na płaszczyźnie podstaw wznowienia postępowania, o których wcześniej była mowa. Z całą pewnością takimi okolicznościami nie jest uprzednia niekaralność, czy też brak możliwości korzystania ze statusu osoby niekaranej w związku z zastosowaniem art. 65 § 1 k.k. Podobnie zresztą jak sumienne wykonanie obowiązków dotyczących spłaty zasądzonych należności.

Z tych też względów orzeczono, jak na wstępie.